

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **A.K.**, narozený dne ...
státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Jančou,
sídlem Mikulášské náměstí 11, 326 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2019, MV-45462-5/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 1. 2019, č. j. OAM-47202-17/ZM-2018, jímž byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II.

Žaloba

2. Žalobce byl v podané žalobě přesvědčen, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zákony ČR. Zásadně nesouhlasil s napadeným rozhodnutím a považoval jej za nezákonné, nepřiměřené a nesprávné. Zastával názor, že je napadené rozhodnutí přehnaně formalistické, vůči němu nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřeno o objektivní odůvodnění. Podle žalobce bližším a nikoli pouze formalistickým posouzením případu, měla a mohla žalovaná dospět ke zcela opačným závěrům. Žalobce k tomu uvedl, že na území ČR řádně plní veškeré své povinnosti a chová se zcela v souladu se zákonem. Trest za zcela ojedinělý exces (řízení pod vlivem alkoholu), kterého se dopustil, je částečně vykonán, peněžitý trest zaplacen a dne 13. 2. 2019 došlo k podmíněnému upuštění od výkonu trestu, což vyplývá i z aktuálního výpisu z rejstříku trestů. Žalovaná však podle žalobce bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci. Nepřihlédla k tomu, že žalobce na území ČR vede řádný život; žije zde s manželkou, která zde pracuje; má spolu s ní v péči nezletilého syna, jenž zde chodí do školy; oba v ČR mají dlouhodobý pobyt; celá rodina je zde pohromadě již delší dobu a má již zpřetrhané vazby k zemi původu a nucený návrat žalobce na Ukrajinu by ho oddělil od nezletilého syna. S ohledem na shora uvedené žalobce shledal pochybení správního orgánu v tom, že je napadené rozhodnutí správního orgánu zcela nepřiměřené, a to z hlediska dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná argumentovala obdobě jako v napadeném rozhodnutí.
4. K tvrzení žalobce, že je napadené rozhodnutí přehnaně formalistické, konstatovala, že dodržování právních předpisů s ohledem na plnění účelu pobytu na území nelze považovat za „*přehnaný formalismus*“, ale za interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu žalobce.
5. Námitku žalobce, že tento na území ČR řádně plní veškeré své povinnosti a chová se zcela v souladu se zákonem, poté považovala za naprosto lichou, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Dále k tomu žalovaná uvedla, že je v zájmu ČR, aby se na jejím území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují její právní předpisy. Dle názoru žalované není důvodné nadřazovat individuální právo pobytu žalobce nad veřejný zájem ČR na ochraně společnosti, a proto považovala danou

námítka za irelevantní. V této souvislosti navíc odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který dospěl ke stejným závěrům v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101.

6. Co se týká námítky nepřiměřeného dopadu do rodinného a soukromého života žalobce, žalovaná podotkla, že nebýt jednání samotného žalobce, tedy toho, že spáchal úmyslný trestný čin, za nějž byl českým soudem pravomocně odsouzen, čímž sám vyvolal důvod pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty, nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Pakliže žalobce spáchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být vědom toho, že důsledky svého jednání ohrožují nejen realizaci jeho rodinného a soukromého života, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území ČR a rovněž mají i vliv na dosavadní způsob života jeho blízkých. Zde žalovaná poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016–30.
7. Dále uvedla, že správní orgány nejsou povinny vždy zkoumat přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí. K tomu poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 (bod 11), rozsudek ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30 (bod 23) a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, kde soud dovodil, že: *„Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona.“* V této souvislosti rovněž odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008-71 a uvedla, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Žalovaná zároveň připomenula judikaturu Ústavního soudu, konkrétně usnesení ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, v němž pod bodem 32 Ústavní soud konstatoval: *„Pokud jde o argument, že rozhodnutí o neudělení víza (pozn. Komise: podobně jako v případě rozhodnutí o zamítnutí prodloužení platnosti povolení k pobytu se jedná o jeden z typů pobytových oprávnění) může vést k porušení práv zaručených čl. 10 odst. 2 Listiny, neboť pobývá-li cizinec na území delší dobu, může si zde vytvořit rodinné pouto, lze též navázat na výše uvedené. Do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout - 4 - až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá.“*
8. V neposlední řadě žalovaná ve vztahu k posuzování přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce argumentovala tím, že jeho jednání není v souladu s veřejným zájmem. Měla za to, že porušil pravidla chování, ať už výslovně vyjádřená v právních předpisech, nebo obecně uznávaná. V případě žalobce se jedná o závažné narušení veřejného pořádku, neboť jím porušil normy trestního práva v širším slova smyslu. Žalovaná dále uvedla, že porušení Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebylo po přezkoumání napadeného rozhodnutí (včetně řízení, které mu předcházelo) zjištěno. Zásah do práva na respektování rodinného a soukromého života čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod umožňuje v souladu s právními předpisy. Neprodloužením platnosti zaměstnanecké karty nedochází k porušení Úmluvy o právech dítěte ani Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož žalobci není tímto postupem znemožněno do budoucna pobývat na území. Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od rodičů, a to v čl. 9 odst. 3. Článek 10 odst. 2 Úmluvy poté hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Úmluva tedy požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanovuje, že oba rodiče musí žít

spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Žalovaná navíc napadeným rozhodnutím nezabraňuje žalobci žít se svým dítětem a manželkou v jednom státě, ani je neodděluje od žalobce. Závěrem žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce mohl a měl své námitky, jež byly uplatněny až v podané žalobě, uplatnit již v rámci odvolacího řízení, což se však nestalo. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci soudem

9. Vzhledem k tomu, že žalovaná souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobce se ve lhůtě mu k tomu stanovené a ani později nevyjádřil, že s takovýmto postupem nesouhlasí, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

IV.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je nedůvodná.
12. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, byl-li cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností od 14. 2. 2018 do 4. 12. 2018. Dne 19. 11. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Z výpisu z evidence rejtríku trestů a trestního rozsudku bylo zjištěno, že žalobce má záznam ve výpisu z evidence rejtríku trestů za spáchání úmyslného trestného činu z titulu trestního příkazu Okresního soudu v Rokycanech ze dne 14. 2. 2018, č. j. 2 T 17/2018-49, který nabyt právní moci dne 1. 3. 2018 - šlo o přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. z. spáchaný dne 31. 1. 2018. Žalobce se dne 17. 12. 2018 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, avšak nevyjádřil se k nim. Prvostupňový orgán žádost žalobce zamítl s odůvodněním, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které přes výzvu správního orgánu neodůvodnil (z odvolání nebylo patrné, v čem spatřuje rozpor vydaného rozhodnutí správními předpisy, jeho nesprávnost nebo nezákonnost řízení, které mu předcházelo). Žalovaná napadeným rozhodnutím

odvolání žalobce zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

14. Obě rozhodnutí správních orgánů plně vyhovují požadavkům přezkoumatelnosti. Důvody, které správní orgán I. stupně vedly k zamítnutí žádosti žalobce, jsou z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí jasně seznatelné. Správní orgán prvního stupně vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Žalovaná přezkoumala a našla soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Rozhodnutí správních orgánů tedy byla plně způsobilá přezkoumání ze strany krajského soudu.
15. Soud ve své přezkumné činnosti vychází důsledně z § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., podle nichž jednak musí při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a jednak napadené rozhodnutí zkoumá v mezích žalobních bodů.
16. Podle § 89 odst. 2 správního řádu platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
17. V řízeních zahajovaných na žádost je akcentována zásada *vigilantibus iura scripta sunt* (jen bdělým náleží práva) a rozsah odvolacího přezkumu je přísně limitován koncentrační zásadou. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. října 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, uvedl, že úkolem odvolacího orgánu je zejména reagovat na odvolací námítky.
18. Jak vyplývá ze shora uvedené právní úpravy, přezkumná činnost žalované jako odvolacího orgánu spočívala v posuzovaném případě v posouzení souladu prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které vydání prvoinstančního rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Toto posouzení žalovaná podle odůvodnění napadeného rozhodnutí provedla, v odstavci III napadeného rozhodnutí na str. 3 až 5 srovnala rozhodnou právní úpravu s prvoinstančním rozhodnutím a řízením před prvoinstančním orgánem a přesvědčivě a logicky odůvodnila, proč dospěla k závěru, že žádný nesoulad (nezákonnost) nezjistila. Soud v tomto směru odkazuje na popsanou pasáž napadeného rozhodnutí. V daném případě bylo zjištěno, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, proto prvoinstanční orgán rozhodl správně, pokud s odkazem na § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Soud zdůrazňuje, že v posuzovaném případě vzhledem k charakteru prvoinstančního rozhodnutí (rozhodnutí o žádosti žalobce) žalovaná nebyla povinna zkoumat správnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce ve svém blanketním odvolání žádné konkrétní námítky neuplatnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43).
19. Z popsaných právních východisek vyplývá následující právní posouzení žalobních námitek žalobce.
20. Pokud žalobce v prvním okruhu žalobních námitek uvedl, že napadené rozhodnutí je

nepřiměřeně tvrdé, formalistické a nedostatečně opřeno o objektivní odůvodnění, jde o námitku lichou. Jak je výše uvedeno, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů reflektují právní úpravu, která za důvod zamítnutí žádosti cizince výslovně označuje odsouzení cizince za úmyslný trestný čin. Žalobce nesporně, že k jeho odsouzení došlo. Pokud správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou, žádné nezákonnosti se dopustit nemohly – naopak, nezákonnosti by se dopustily, postupovaly-li by v rozporu s ní, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo. Soud dodává, že postup podle naprosto jasného znění zákona není (přepjatým) formalismem, když nelze přistoupit na názor, že lpění na dodržování zákonem stanovených podmínek je formalismem. Je na místě doplnit, že to byl právě žalobce, kdo byl v průběhu řízení před správními orgány obou stupňů naprosto pasivní a neuváděl žádné skutečnosti, které by měly být jím naříkanou tvrdostí či formalismem.

21. Podal-li žalobce pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu žalované nedoplnil, přezkoumala žalovaná toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a nezabývala se správností napadeného rozhodnutí. Po provedení tohoto přezkumu dospěla žalovaná k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy, netrpí žádnými vadami, které by zakládaly důvod pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, a je tedy zákonné. Ani soud s ohledem na obsah podaného odvolání neshledal rozpor rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy. Rovněž rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované považuje soud s ohledem na míru přezkumu za dostatečný (přiměřeně srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Námitka nedostatečného objektivního odůvodnění odvolacím orgánem tak není důvodná.
22. Pokud žalobce namítl, že plní své povinnosti, chová se v souladu se zákonem, žije řádný život, jím spáchaný úmyslný trestný čin je pouhým excesem a že došlo k podmíněnému upuštění od výkonu trestu, pak jde o námitku nedůvodnou: Zákonem stanoveným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce bylo žalobcovo odsouzení za úmyslný trestný čin. Skutečnosti uváděné žalobcem (zda žalobce plní své jiné povinnosti, žije jinak řádný život, zda se jinak chová v souladu se zákonem a zda bylo od výkonu trestu podmíněně upuštěno) jsou proto zcela právně bezvýznamné. Lze dodat, že žalobcem namítané skutečnosti nebyly žalobcem vůbec ve správním řízení uplatněny, a žalovanou tak vůbec právě z tohoto důvodu nemusely být v napadeném rozhodnutí vypořádávány.
23. Žalobce v posledním okruhu námitek uvedl, že na území delší dobu žije s pracující manželkou a nezletilým synem plnicím školní docházku (oba mají povolen dlouhodobý pobyt), rodina žalobce má již zpřetrhané vazby s domovskou zemí a návrat žalobce do domovské země by zpřetrhal vazby mezi rodiči a synem, což žalobce vedlo k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Ani tyto námitky nejsou důvodné.
24. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány v případě žalobce rozhodovaly, tuto povinnost správními orgány neukládá.
25. Otázka, zda v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců má být posuzována přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince, byla již judikaturou vyřešena: V rozsudku ze dne 14. března 2018, č. j. 5

Azs 214/2017 - 39, Nejvyšší správní soud totiž uvedl, že „Otázkou výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností v České republice a základního práva cizince na rodinný život v České republice se zdejší soud zabýval v minulosti již několikrát. Nejvyšší správní soud tak např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, konstatoval, že „[t]ento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života“. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil také v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále vyloučil použití § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, u nichž se přiblíží k dopadům do soukromého a rodinného života cizince, neboť § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona je ve vztahu k nim speciálním ustanovením a má přednost. Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost užít správní uvážení, tj. zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu (resp. pro zamítnutí žádosti o jeho prodloužení), a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 - 85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51). Na uvedené závěry nemá vliv ani výslovná úprava § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, účinná od 1. 1. 2011. Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců předpokládá. Zákon o pobytu cizinců v § 174a odst. 1 obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 - 47).“

26. S ohledem na popsanou právní úpravu a ustálenou judikaturu je tedy námitka nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí nedůvodná. Především jde o to, že žalobce žádné z výše uvedených tvrzení týkající se svých sociálních vazeb ve správním řízení netvrdil a byl zcela pasivní. Již z toho důvodu nemohla žalovaná pochybit, když dopady svého rozhodnutí vzhledem k těmto (netvrzeným) vazbám nevypořádala. Absence vypořádání netvrzených námitek nemůže být shledána jako nezákonnost správního rozhodnutí. Dalším důvodem pro nedůvodnost žalobní námítky je skutečnost, že žalované z důvodu popsané právní úpravy podle § 174a ve spojení s § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinnost hodnotit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vůbec nevznikla.
27. Pokud tedy jde o posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud předesílá, že v případě žalobce došlo k zamítnutí žádosti žalobce podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že podle tohoto ustanovení (na rozdíl od § 37 odst. 2) správní orgány nemusejí posuzovat přiměřenost důsledků tohoto

rozhodnutí vzhledem k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (shodně i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. března 2019, č. j. 11 A 63/2017 – 45). Důvodem této právní úpravy nepochybně je regulace případu, kdy cizinec spáchal úmyslný trestný čin, kdy zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali takoví odsouzení představující i jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo odsouzeného cizince na ochranu jeho rodinného života (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101). Soud přisvědčuje úvaze žalované v napadeném rozhodnutí, že je potřeba si uvědomit, že nebýt jednání samotného žalobce spočívajícím ve spáchání úmyslného trestného činu, nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. I odkaz žalované v napadeném rozhodnutí na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, se jeví soudu případným, protože závěr, že cizinec si musí být vědom při páčání trestné činnosti veškerých následků nejen v oblasti práva trestního, ale i v rovině zákona o pobytu cizinců s následky nejen na něj, ale i na jeho rodinné příslušníky, je na případ žalobce plně aplikovatelný.

28. Soud tedy shrnuje, že žalovaná se posouzení dopadů prvoinstančního rozhodnutí i svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývat nemusela. Jelikož soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. musí vycházet při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, nelze žalované vytýkat, že se přiměřeností nezabývala, když jí to zákon neukládal a žalobce se toho ani nedomáhal (v řízení byl zcela pasivní). Ve skutečnosti, že se žalovaná přiměřeností nezabývala, proto nelze spatřovat nezákonnost napadeného rozhodnutí a žalobní námitky žalobce v tomto směru jsou nedůvodné.
29. Soud shrnuje, že žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. září 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

